

Sygn. akt III AUa 745/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 września 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

	Przewodniczący:	Sędzia SA Ewa Preneta-Ambicka (spr.)
	Sędziowie	Katarzyna Kaczmarczyk-Kłak Józef Pawłowski
	Protokolant	st. sekr. sądowy E. S.

po rozpoznaniu w dniu **17 września 2020 r.**

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku **Z. Ś.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.**

o **składki**

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku **Sądu Okręgowego w Przemyślu**

z dnia **27 sierpnia 2018 r.** sygn. akt **III U 383/18**

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 745/18

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 17 września 2020 r.

Decyzją z dnia 10 kwietnia 2018 r., znak sprawy: (...)/RKS, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R., na podstawie art. 83 ust. 1 oraz art. 32 ustawy z dnia 13 października 1998 r. systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2017 r., poz. 1778 ze zm.) stwierdził, że Z. Ś. jest dłużnikiem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy. Organ rentowy podał, że zadłużenie wraz z należnymi odsetkami za zwłokę naliczonymi na dzień wydania decyzji wynosi łącznie 159 971,52 zł, w tym z tytułu:

- składek na ubezpieczenie społeczne w ramach zakresów numerów deklaracji 01-39 za okres od lipca 2011 r. do listopada 2017 r. w kwocie 81 857,70 zł; odsetek za zwłokę w kwocie 28 833,00 zł; kosztów upomnienia w kwocie 331,82 zł; kosztów egzekucyjnych w kwocie 5 849,31 zł;

- składek na ubezpieczenie zdrowotne w ramach zakresów numerów deklaracji 01-39 za okres od lipca 2011 r. do listopada 2017 r. w kwocie 28 088,45 zł; odsetek za zwłokę w kwocie 9 549,00 zł; kosztów upomnienia w kwocie 340,40 zł; kosztów egzekucyjnych w kwocie 1 871,59 zł;

- składek na Fundusz Pracy w ramach zakresów numerów deklaracji 01-39 za okres od lipca 2011 r. do listopada 2017 r. w kwocie 2 517,75 zł; odsetek za zwłokę w kwocie 370,00 zł; kosztów upomnienia w kwocie 197,20 zł; kosztów egzekucyjnych w kwocie 165,30 zł.

Dalej Zakład wskazał, że na podstawie art. 23 ust. 1 ustawy, odsetki naliczane będą nadal do dnia zapłaty, włącznie z tym dniem oraz że odsetki za zwłokę winny być liczone na zasadach i w wysokości określonych w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2017 r. poz. 201 z późn. zm.). Organ rentowy podał, że wnioskodawca Z. Ś. nie dopełnił obowiązku określonego w art. 46 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, w związku z tym po wezwaniu go do złożenia pisemnych wyjaśnień w sprawie nieopłacenia składek, działając na podstawie art. 83 ust. 1 ww. ustawy, określił wysokość zadłużenia z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy.

Wnioskodawca Z. Ś. w dniu 18 maja 2018 r. złożył odwołanie od powyższej decyzji, zaskarżając ją w całości. Zaskarżonej decyzji wnioskodawca zarzucił błędne ustalenie kwoty zadłużenia, niesłuszne naliczenie odsetek za zwłokę, kosztów upomnienia oraz kosztów egzekucyjnych, a także przedawnienie roszczeń o należności z tytułu składek ubezpieczenia społeczne, zdrowotne i Fundusz Pracy. Wnioskodawca domagał się zmiany zaskarżonej decyzji poprzez obniżenie wysokości jego zadłużenia z tytułu nieopłaconych składek, ewentualnie uchylenia zaskarżonej decyzji w całości i umorzenia postępowania albo uchylenia zaskarżonej decyzji i przekazania organowi rentowemu do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu wnioskodawca wskazał, że w miarę możliwości realizował i realizuje płatności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, zdrowotne i Fundusz Pracy wskazane w zaskarżonej decyzji. Nieopłacanie składek terminowo wynikało z przyczyn od niego niezależnych, wobec czego opóźnienie to było niezawinione, a odsetki za zwłokę zostały naliczone bezpodstawnie. Ponadto zarzucił brak podstaw do naliczenia kosztów upomnienia i kosztów egzekucyjnych, których organ nie poniósł. Wnioskodawca wskazał także na przedawnienie dochodzonych przez organ rentowy należności.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, w całości podtrzymując stanowisko prezentowane w zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 27 sierpnia 2018r., sygn. akt III U 383/18, Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Przemysłu oddalił odwołanie wnioskodawcy.

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego Sąd ustalił, że wnioskodawca Z. Ś. zalegał z uregulowaniem należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, zdrowotne i Fundusz Pracy za okres od lipca 2011 r. do listopada 2017 r. Po wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie określenia wysokości należności z tytułu powyższych składek i zakończeniu postępowania dowodowego Zakład Ubezpieczeń Społecznych Inspektorat w J. wydał zaskarżoną decyzję w dniu 10 kwietnia 2018 r. Zadłużenie wnioskodawcy z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy wraz z należnymi odsetkami za zwłokę naliczonymi na dzień wydania decyzji wyniosło łącznie 159 971,52 zł. I tak zadłużenie z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne w ramach zakresów numerów deklaracji 01-39 za okres od lipca 2011 r. do listopada 2017 r. w wyniosło 81 857,70 zł. Kwota odsetek za zwłokę to 28 833,00 zł; kosztów upomnienia to 331,82 zł, kosztów egzekucyjnych to 5 849,31 zł. Zadłużenie z tytułu składek na ubezpieczenie zdrowotne w ramach zakresów numerów deklaracji 01-39 za okres od lipca 2011 r.

do listopada 2017 r. wyniosło 28 088,45 zł. Kwota odsetek za zwłokę w to 9 549,00 zł, kosztów upomnienia to 340,40 zł, kosztów egzekucyjnych to 1 871,59 zł. Zadłużenie z tytułu składek na Fundusz Pracy w ramach zakresów numerów deklaracji 01-39 za okres od lipca 2011 r. do listopada 2017 r. wyniosło 2 517,75 zł. Kwota odsetek za zwłokę to 370,00 zł, kosztów upomnienia to 197,20 zł, kosztów egzekucyjnych to 165,30 zł.

Ponadto Sąd Okręgowy ustalił, że postępowanie egzekucyjne w sprawie prowadzone jest od 23 listopada 2011 r.

Przechodząc do oceny prawnej sprawy Sąd Okręgowy powołał się na art. 13 pkt 4, art. 46 ust. 1, art. 32, art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2017 r., poz. 1778 tekst jedn.). Podkreślił, że w okolicznościach faktycznych niesporny był fakt, że wnioskodawca w okresie będącym przedmiotem niniejszego postępowania był zobowiązany na podstawie wyżej powołanych przepisów do opłacania składek jak również, iż wnioskodawca zalegał z uregulowaniem składek na ubezpieczenia społeczne, zdrowotne i Fundusz Pracy za okres od lipca 2011 r. do listopada 2017 r. Wnioskodawca był zobowiązany wg zasad wynikających z przepisów ustawy obliczać, potrącać z dochodów ubezpieczonych rozliczać i opłacać należne składki za każdy miesiąc kalendarzowy. Sąd I instancji podniósł, że nieuiszczenie należności składkowych w terminie skutkuje korzystaniem przez płatnika składek z publicznych środków. Nieopłacanie w terminie powyższych należności powoduje natomiast naliczanie odsetek za zwłok w uregulowaniu tych zobowiązań. Obowiązek ten nie jest zależny od okoliczności powstania zaległości składkowej ani od woli stron stosunku ubezpieczeniowego, jak również od samej wiedzy płatnika na temat powstania tych zaległości zaś decyzja organu rentowego, w której zostały wyliczone odsetki za zwłokę ma wyłącznie charakter deklaratoryjny stwierdzający fakt powstania i wysokość odsetek. Dalej Sąd Okręgowy wskazał, że niezasadny okazał się zarzut przedawnienia należności z tytułu składek. Powołał się przy tym, na art. 24 ust 4 i 5b ustawy systemowej i wskazał, że w przedmiotowej sprawie całość zadłużenia objęta jest egzekucją prowadzoną sukcesywnie od 23 listopada 2011 r., co powoduje, że termin przedawnienia uległ przerwaniu i przestał biec.

Dalej Sąd I Instancji naprowadził, powołując się na przepis art. 15, art. 64-66, art. 115 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2018 r. poz. 1314), że wnioskodawca uchylał się od opłacania składek, co doprowadziło do wszczęcia postępowania egzekucyjnego, a w konsekwencji także do naliczenia kosztów upomnień i kosztów egzekucji, które są zaspokajane w pierwszej kolejności.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy uznał, że decyzja organu rentowego była zasadna, co z kolei skutkowało oddaleniem odwołania wnioskodawcy na podstawie powyższych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

W apelacji od powyższego wyroku wnioskodawca zarzucił :

- naruszenie przepisów ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych ustawy z 13.10.1998 roku (Dz.U. z 2017 poz.1778 wraz z późniejszymi zmianami) - w szczególności jej przepisów art. 83 ust. 1 oraz art. 32 poprzez brak uwzględnienia ze strony sądu, a uprzednio organu ZUS - realizacji płatności składek o jakich mowa w zaskarżonej decyzji przez co stan jego zadłużenia uległ zasadniczemu zmniejszeniu,

- niesłuszne przyjęcie że niezależnie od odsetek za zwłokę obciążają go także koszty upomnienia, koszty egzekucyjne podczas gdy dobrowolnie w ramach swoich możliwości - bardzo trudnej sytuacji materialnej w jakiej się znajduje - spłaca zaległości, wpłacając świadczenia z w/w tytułów,

- brak dokonania koniecznych przez Sąd I Instancji ustaleń w zakresie aktualnego statusu - mianowicie ustalenia i przyjęcia czy jest on osobą ubezpieczoną w rozumieniu przepisów ustawy w zakresie ubezpieczenia społecznego jak i w zakresie ubezpieczenia zdrowotnego

Wnioskodawca domagał się uwzględnienia apelacji i zmiany zaskarżonego wyroku Sądu I instancji poprzez uwzględnienia odwołania i obniżenie wysokości zadłużenia zarówno co do kwoty łącznego zadłużenia jak i z poszczególnych tytułów z uwzględnieniem dokonanych wpłat z jednoczesnym wyeliminowaniem wskazanych w zaskarżonej decyzji odsetek za zwłokę, kosztów upomnienia, kosztów egzekucji których organ rentowy nie poniósł i które nie były od niego zależne. Ewentualnie wnioskodawca wniósł o uwzględnienie apelacji i uchylenie zaskarżonego

wyroku Sądu I Instancji w Przemysłu z dnia 27.08.2018 r. III U 383/18 i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi tej sprawy, lub też o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu I Instancji i poprzedzającej go decyzji ZUS z dnia 10.04.2018r. znak (...) / RKS i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania organowi rentowemu.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Wniesiony przez wnioskodawcę środek zaskarżenia nie może odnieść pożądanego skutku. Zaskarżone bowiem rozstrzygnięcie Sądu I instancji jest orzeczeniem trafnym i odpowiadającym prawu, zaś w okolicznościach przedmiotowej sprawy nie występują jakiegokolwiek przesłanki mogące wyrok ten wzruszyć, a w szczególności te, które Sąd II instancji ma na uwadze z urzędu (art. 378 § 1 k.p.c.).

Przede wszystkim wskazać należy, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przedmiot rozpoznania sprawy sądowej wyznacza decyzja organu rentowego, od której wniesiono odwołanie (art. 477⁹ i art. 477¹⁴ k.p.c.) i tylko w tym zakresie podlega ona kontroli sądu zarówno pod względem jej formalnej poprawności, jak i merytorycznej zasadności. W dominującym orzecznictwie i literaturze przedmiotu przyjmuje się, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych nie obowiązuje zasada wyartykułowana w art. 316 § 1 k.p.c. orzekania według stanu rzeczy z chwili zamknięcia rozprawy, lecz oceny prawidłowości i legalności decyzji dokonuje się według stanu rzeczy z chwili jej wydania, od czego z kolei dopuszcza się pewne wyjątki (por. np.: wyroki SN: z 10 marca 1998 r., II UKN 555/97, OSNAPiUS 1999 Nr 5, poz. 181, z 20 maja 2004 r., II UK 395/03, OSNP 2005 Nr 3, poz. 43, z 17 lipca 2008 r. II UK 348/07 LEX nr 447252; oraz uzasadnienie uchwały 7 sędziów SN z 24 stycznia 2007 r. III UZP 4/06, OSNP 2007/15-16/226). Przy czym każdorazowo należy rozważyć, czy odstępstwo takie nie prowadzi do wypaczenia charakteru postępowania w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych i całkowitego pozbawienia znaczenia postępowania administracyjnego poprzedzającego postępowanie sądowe (por. wyrok SN z dnia 3 grudnia 2014 r., II UK 76/14, Lex nr 1777882). Na podstawie art. 316 § 1 k.p.c. sąd ubezpieczeń społecznych - kierując się względami ekonomii procesowej - może wyjątkowo zmienić decyzję organu rentowego i przyznać prawo do świadczeń z ubezpieczeń społecznych, jeżeli podstawą odmowy przyznania świadczenia w postępowaniu przed organem rentowym było niespełnienie któregoś z wymaganych prawem warunków, a w toku postępowania sądowego warunek ten został niewątpliwie spełniony (np. wnioskodawca ubiegający się o emeryturę osiągnął wiek emerytalny po wniesieniu odwołania do sądu). O naruszeniu art. 316 § 1 k.p.c. w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych można więc mówić tylko wtedy, gdy jest oczywiste, że przy zastosowaniu procedury obowiązującej w tych sprawach świadczenie bez żadnych wątpliwości zostałoby przyznane. W innych przypadkach obowiązuje zasada oceny prawidłowości decyzji według stanu istniejącego w dacie jej wydania. Mimo że sąd ubezpieczeń społecznych rozpoznaje sprawę merytorycznie na nowo, to jednak jako organ kontrolny wobec organu rentowego ma obowiązek odniesienia się do stanu rzeczy istniejącego w dacie wydania decyzji. Z tej przyczyny obowiązująca w "klasycznym" procesie cywilnym reguła wyrażona w art. 316 § 1 k.p.c. doznaje wyjątku w postępowaniu odrębnym w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, ze względu na jego szczególny, odwoławczy charakter. W niniejszej sprawie poza sporem było, iż przedmiotem zaskarżonej decyzji była kwestia zadłużenia ubezpieczonego wobec Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy. Mając na uwadze przedmiot decyzji tj. zadłużenie z tytułu płatności różnych składek przytoczyć należy art. 32 Ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, zgodnie z którym do składek na Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych i Fundusz Emerytur Pomostowych oraz na ubezpieczenie zdrowotne w zakresie: ich poboru, egzekucji, wymierzania odsetek za zwłokę i dodatkowej opłaty, przepisów karnych, dokonywania zabezpieczeń na wszystkich nieruchomościach, ruchomościach i prawach zbywalnych dłużnika, odpowiedzialności osób trzecich i spadkobierców oraz stosowania ulg i umorzeń stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące składek na ubezpieczenia społeczne, a zatem również przepisy dotyczące ustalenia wysokości odsetek za zwłokę w zapłacie składek.

Przypomnieć należy, iż decyzją z dnia 10 kwietnia 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. stwierdził, że Z. Ś. jest dłużnikiem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy. Zadłużenie wraz z należnymi odsetkami za zwłokę naliczonymi na dzień

wydania decyzji wyniosło łącznie 159.971,52 zł. Spór w niniejszej sprawie koncentruje się na kwestii wysokości określonego w zaskarżonej decyzji zadłużenia z tytułu nieopłaconych składek za okres od lipca 2011 r. do listopada 2017 r. i w tak wskazanym zakresie zaskarżona decyzja podlega kontroli sądu ubezpieczeń społecznych pod względem jej formalnej poprawności, jak i merytorycznej zasadności. Wobec powyższego niedopuszczalne jest w niniejszej sprawie uwzględnienie faktu późniejszego spłacania przez ubezpieczonego zadłużenia wobec ZUS, jako wykraczające poza zakres wyznaczony treścią zaskarżonej decyzji, a ponadto zmierzające w istocie do wypaczenia charakteru postępowania w sprawie i pozbawienia znaczenia postępowania administracyjnego.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, na tle okoliczności przedmiotowej sprawy brak podstaw, aby stwierdzić, że w dacie wydania zaskarżonej decyzji kwota zadłużenia wnioskodawcy z tytułu należności składkowych była inna, niż to wyliczył ZUS. Zgodnie z art. 46 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych płatnik składek jest obowiązany według zasad wynikających z przepisów ustawy obliczać, potrącać z dochodów ubezpieczonych, rozliczać oraz opłacać należne składki za każdy miesiąc kalendarzowy. Zatem wnioskodawca twierdząc, że za poszczególne miesiące wskazane w zaskarżonej decyzji opłacił należne składki, lub kwestionując wysokość należności, powinien te okoliczności udowodnić zgodnie z [art. 6](#) k.c. i [art. 232](#) k.p.c. Jednakże wnioskodawca pomimo spoczywającego na nim ciężaru dowodu nie wykazał aby wysokość zadłużenia z tytułu składek była inna np. z powodu uregulowania określonych należności składkowych przed dniem wydania zaskarżonej decyzji. Natomiast późniejsze zmiany stanu faktycznego nie podważają prawidłowości wcześniej wydanej decyzji. Mogą natomiast stanowić postawę wydania kolejnej decyzji, również na wniosek płatnika składek.

Dalej Sąd Apelacyjny w zupełności podziela rozważania prawne Sądu Okręgowego w zakresie spoczywającego na wnioskodawcy obowiązku zapłaty odsetek od nieuregulowanych składek na ubezpieczenia społeczne, zdrowotne i na Fundusz Pracy. Skoro bowiem wnioskodawca jest dłużnikiem ZUS z tytułu nieopłaconych należności składkowych w pełnej wysokości za okres od lipca 2011 r. do listopada 2017 r., to jest on również zobowiązany do uiszczenia odsetek za zwłokę w zapłacie tych składek na podstawie art. 23 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, zgodnie z którym od nieopłaconych w terminie składek należne są od płatnika składek odsetki za zwłokę, na zasadach i w wysokości określonych w ustawie z 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa. Zgodnie z [art. 53 § 4](#) ustawy z 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (tekst jedn.: Dz. U. z 2017 r. poz. 201) odsetki za zwłokę naliczane są od dnia następującego po dniu upływu terminu płatności podatku (składki) lub terminu, w którym płatnik lub inkasent był obowiązany dokonać wpłaty podatku (składki) na rachunek organu podatkowego (rentowego). Należy podkreślić, że zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, które Sąd Apelacyjny w składzie rozpoznającym sprawę akceptuje, obowiązek zapłaty odsetek od nieuiszczonych w terminie składek na ubezpieczenie społeczne (i analogicznie na ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych) nie jest uzależniony od winy płatnika (por. wyrok Sądu Najwyższego z 9 maja 2007 r., [I UK 362/06](#); wyrok Sądu Najwyższego z 7 marca 2012 r., [II UK 150/11](#); wyrok Sądu Najwyższego z 22 lipca 2008 r., [II UK 353/07](#)). Sąd Najwyższy przyjął, że określenie „odsetki za zwłokę” ustawodawca w prawie podatkowym i prawie ubezpieczeń społecznych wiąże z sytuacją, kiedy podatnik lub inny podmiot zobowiązany do świadczenia należności nie uści ich w terminie płatności. Takie opóźnienie w spłacie podatku ustawodawca nazywa „zwłoką”. Oznacza to, że odsetki mają charakter akcesoryjny w stosunku do należności składkowej, co oznacza, że nie mogą powstać, jeśli nie istnieje należność główna. Powstają z mocy prawa, niezależnie od woli i wiedzy płatnika i organu rentowego, natomiast decyzja stwierdzająca ich istnienie ma jedynie charakter deklaratoryjny. Jeżeli zatem wnioskodawca jako płatnik składek nie opłacił należności składkowych w należnej wysokości za sporny okres, to na podstawie wyżej wskazanych przepisów organ rentowy był uprawniony do naliczenia odsetek od zaległych należności składkowych.

Ponadto kolejną konsekwencją braku spłaty należnych składek w pełnej wysokości przez płatnika jest uprawnienie organu rentowego do wszczęcia egzekucji, a następnie obciążenie płatnika zarówno kosztami upomnienia i kosztami egzekucyjnymi. Taka też sytuacja zaistniała w przedmiotowej sprawie, a wnioskodawca nie kwestionował faktu prowadzenia wobec niego egzekucji. Za sądem I instancji należy powtórzyć, że nawet zapłata przez zobowiązanego egzekwowanej od niego należności już w trakcie postępowania egzekucyjnego, po dokonaniu czynności egzekucyjnych,

nie stanowi podstawy do umorzenia postępowania egzekucyjnego, a powstałe w wyniku dokonania tych czynności koszty egzekucyjne obciążają zobowiązanego.

W ocenie Sądu Apelacyjnego nie był także zasadny zarzut przedawnienia, na który naprowadza wnioskodawca w uzasadnieniu apelacji. Mając na uwadze okres którego dotyczy zadłużenie wnioskodawcy tj. lipiec 2011 r. – listopad 2017 r. wskazać należy, iż począwszy od 1 stycznia 2003 r. należności z tytułu składek ulegały przedawnieniu po upływie 10 lat, licząc od dnia w którym stały się wymagalne. Natomiast od dnia 1 stycznia 2012 r. skrócono okres przedawnienia składek na ubezpieczenia społeczne z 10 do 5 lat (art. 24 ust. 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych). W przedmiotowej sprawie zgromadzony materiał dowodowy nie pozwala jednak na ustalenie, że doszło do przedawnienia chociażby części spornych należności. Całość bowiem zadłużenia jest objęta egzekucją, prowadzoną sukcesywnie od 23 listopada 2011 r. W takiej zaś sytuacji bieg terminu przedawnienia został zawieszony od dnia podjęcia pierwszej czynności zmierzającej do egzekwowania należności z tytułu składek, o której dłużnik został zawiadomiony do dnia zakończenia postępowania (art. 24 ust. 5b ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych). Wnioskodawca nie podnosił żadnych okoliczności mogących podważyć powyższe ustalenia.

Jeśli zaś chodzi o kwestię ustalenia aktualnego statusu Z. Ś. jest osoby ubezpieczonej czy to w zakresie ubezpieczenia społecznego czy ubezpieczenia zdrowotnego wskazać należy, jak już wcześniej zauważono, iż przedmiot niniejszego postępowania wyznacza treść decyzji organu rentowego. Bezsporne jest, że zaskarżona decyzja określała wysokość zadłużenia wnioskodawcy nie odnosiła się do jego statusu jako osoby ubezpieczonej w odniesieniu do ubezpieczeń społecznych czy też ubezpieczenia zdrowotnego. Kwestia ta nie mogła być zatem przedmiotem niniejszego postępowania sądowego. W przypadku gdy wnioskodawca ma wątpliwość co do swojego statusu w tym zakresie winien wystąpić do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych co do ustalenia czy podlega on ubezpieczeniom społecznym lub do Narodowego Funduszu Zdrowia co do ustalenia czy podlega ubezpieczeniu zdrowotnemu oraz z jakiego tytułu i w jakim okresie.

Mając powyższe na uwadze, w ocenie Sądu Apelacyjnego złożona apelacja nie mogła zostać uwzględniona i podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.